

FARKAS GÁBOR

[összefércelt csillagok]

Perecek domborodnak a sötétben,
sugárzó fátyolban kasmír csillagok.
Másnapra – mondtad – mindent itt hagyok,
főleg a létet, az úgyis törékeny.

Hagytalak. Viasz-fényű tested, mint a
versszaknyi évszakok, elhalt, újra élt,
üressé lett. Szonett-magányú, alélt
mámorban voltál összefércelt minta.

Mégis bánom. Remeg a kávés csésze,
tíz percenként üríték a vécébe –
nyitom a köldök-mintájú foltokat.

A mindent másnapra én is itt hagyom.
A fotel fölött vibrál az irgalom,
feszített sátortető a boltozat.

[mint akinek mindegy]

Lassú taps dorombol porond-sötéten,
torkod száraz, kapar a hiány – jól van.
Azúr-kék kereszted az utcák szórtlan
végtelenje az ébredés ölében.

Emlékeink inhalátor-reggelek,
hagyj még – mondd –, alszom. Fordulsz a falnak,
az emelkedések esni akarnak,
miként a légzésfunkció. Nem lehet

csak úgy elcsendesülni, hogyha várnak.
Páraként feszülsz szobád ablakának,
mint akinek a feltámadás mindegy,

mint aki végleg eltorlaszolt mindent,
de életben tartja az olcsó konyak:
várjuk a feledtető bohócokat.